

št. 1-2; kpl.

BOJINČIČNE KUPČINE

Per 342/1957

10026042, 1

•••••

Svetogorska Kraljica

LETO I.

TRST 1957

ŠTEVILKA 1

Svetogorska Kraljica

MARIJANSKA REVIJA

Izdaja konzorcij „SVETOGORSKE KRALJICE”. * Za vsebino odgovarja dr. Janez Hornböck, Celovec, Viktringer Ring 26. * Naroča se pri Petru Flander, Via Cavana 7/III, Trst — Trieste (Italija). * Tiskala Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. * Printed in Austria.

Prošnja častilcem SVETOGORSKE MATERE BOŽJE

Vsem je dobro znano, da je danes težavno, izdajati revijo in to v prvi vrsti zaradi pomanjkanja denarnih sredstev, kajti tiskarski stroški so precej veliki. Kljub temu pa smo se vseeno odločili za to delo, zaupajoč v gotovo pomoč naših dragih rojakov, predvsem pa neomajno zaupamo, da nam bo stala ob strani naša ljubljena Svetogorska Marija, saj bo vse naše delo njej posvečeno.

Naročniki revije, njeni podporniki in širitelji bodo med letom deležni 12 sv. maš, ki se bodo po njihovih namenih darovale v svetogorski baziliki.

Denarne prispevke lahko pošljete po poštni položnici (vaglia postale) na naslov: Peter Flander, Via Cavana, 7/III — Trieste. Na isti naslov lahko pošljete tudi prispevke, prošnje in zahvale za objavo v reviji.

* * *

P O Z O R ! Ker bo revija »Svetogorska Kraljica« zaradi zanimive zgodovine in kronike svetogorske božje poti zgodovinske vrednosti, vam priporočamo, da vse številke dobro shranite in jih pozneje daste vezat.

.....

NASLOVNA SLIKA REVIJE PREDSTAVLJA VELICASTNO SVETOGORSKO BAZILIKO

ŠIRITE »SVETOGORSKO KRALJICO«!

Svetogorska Kraljica

„PO MARIJI K JEZUSU“

LETO I.

TRST 1957

ŠTEV. 1

Dragi častilci Svetogorske Matere božje!

Živimo v hudih časih in morda bodo prišli še hujši, kajti satan je mobiliziral vse svoje sile, da bi uničil kraljestvo božje na zemlji.

Ali bomo mi katoličani pri tem pogubnem satanovem nasilju indiferentni s prekržanimi rokami stali ob strani in gledali to strašno uničevanje krščanskih dobrin? Odgovor ni težak, kajti naša sveta dolžnost je, da še bolj strnemo svoje vrste in da se z vsemi od Boga nam danimi sredstvi odločno upremo temu brezbožnemu nasilju. Da bo pa v tem svetem duhovnem boju naša zmaga bolj gotova, se moramo najprej popolnoma predati varstvu Marijinemu in naše življenje se mora prenoviti v duhu prave krščanske ljubezni do bližnjega.

Res je, da nas uboge zemljane tlačijo raznovrstne pregrehe, res je pa tudi, da se premalo trudimo, da bi z dobro voljo odpravili vsaj tiste, ki najbolj žalijo neskončno usmiljenega Boga. Na žalost pa so celo take duše, ki se do skrajnosti trdovratno upirajo božjemu usmiljenju, ki čaka vsakega grešnika in mu je vedno pripravljeno nuditi sleherno pomoč. Glavni vzrok teh neveselih dogodkov pa je v prvi vrsti nevera, ki si vedno bolj in bolj utira pot med kristjani.

Večkrat se zgodi, da nujno potrebujemo pomoči. Povsod jo iščemo, a je ne najdemo, ker smo zgrešili pravo pot, ki pelje do nje. Kakor čreda brez pastirja tavamo naokrog in zdihujoč se pritožujemo ter valimo krivdo na druge. Pozabljamo pa, da ne daleč od nas, blizu Gorice z vrha Skalnice sveti Zvezda Vodnica — naša ljubljena in milostipolna Svetogorska Kraljica, ki tod že preko 400 let čudovito vodi in varuje naš rod ter mu na mnogotere načine deli obilnih milosti. Zato jo brez pomislekov tudi mi ponižno prosimo pomoči:

O Marija Svetogorska,
Ti naša Zvezda morska!

Bodi naša Pomočnica,
saj Slovencev si Kraljica!

Napačno bi bilo, če bi mi še nadalje pozabljali na veliki in neprecenljivi dar božji, ki ga je Gospod Bog pred 418 leti v Mariji naklonil našemu ljudstvu, ko je Ona v večkratnem prikazovanju ponižni in preprosti grgarski pastirici Urški FERLIGOJ s svojo pričujočnostjo počastila našo zemljo in ji naročila: „Reci ljudstvu, naj mi tukaj sezida hišo in me prosi milosti!“ Zato pa bodimo iz vsega srca hvaležni Bogu za ta veliki privilegij, na katerega smo tudi lahko ponosni, kajti Sv. gora je po Marijinem prikazovanju zaslovela že leta 1539., torej pred Lurdom in pred Fatimo. Omembe vredno pa je tudi to, da so tuji zgodovinarji vedno posvečali veliko pozornost nastanku in razvoju svetogorske božje poti in se laskavo izrekli o tem čudovitem milostnem kraju. Več o tem boste čitali na naslednjih straneh.

Naši predniki so zelo goreče častili Svetogorsko Mater božjo, kajti zavedali so se, da je Ona v vseh zadevah najboljša priprošnjica pri Bogu. V času grozovitih turških napadov na našo deželo pa jim je Svetogorska Kraljica bila v največjo tolažbo in od Nje so tudi dobivali duhovno moč in pogum, da so lahko vztrajali v silovitih bojih zoper največje sovražnike krščanstva.

V današnjih razburkanih časih pa smo potrebni izrednih milosti, kajti po naših družinah je veliko gorja, križev in težav, a še večja pa je duševna razrvanost in nevera. Le malo kje je še mogoče najti pravega miru in tiste prepotrebne družinske harmonije med možem, ženo in otroki. Vse je nekam opustošeno, kajti veliko je pomanjkanje prave krščanske ljubezni. Zelo redko je tudi videti prijaznih obrazov. Vsi, nekam zaskrbljeni, se izprašujemo, kaj neki bo nam prinesla bližnja bodočnost.

Pri vsem žalostnem stanju pa vseeno ne smemo obupavati, temveč povzdignimo kvišku svoja srca! V duhu se ozrimo proti Sv. gori k milostni Materi božji in prav zaupno ji povejmo vse, kar nas teži in boli; Ona, ki je naša najboljša Mati, nebeška zdravnica in vseh milosti srednica, nas bo poslušala in tudi uslišala, če se bomo izkazali, da smo vredni njeni otroci. Nikjer drugje kot edino le pri Mariji bomo zopet našli tisti zaželeni sveti mir, ki ga svet ne more dati. Zato se pa držimo njenih nasvetov in vekomaj bomo srečni.

Da bi se pa pobožnost do Svetogorske Matere božje še bolj razširila in poživila, smo smatrali za potrebno izdati revijo pod naslovom „Svetogorska Kraljica“, ki bo izhajala štirikrat na leto, seveda, če bodo častilci Svetogorske Marije pokazali dovolj zanimanja za našo revijo, katere namen je, širiti med našim ljudstvom češčenje Svetogorske Matere božje. V glavnem pa se bo revija držala gesla: „Po Mariji k Jezusu“.

Svetogorska Marija je res vredna, da jo častimo in da njej v čast tudi kako dobro delo storimo. Zato je potrebno, da se mi vsi skupaj duhovno povežemo in na ta način tudi tvorimo molitveni venec, kateremu naj načeluje naša ljubljena Svetogorska Kraljica. S tako duhovno povezavo bomo prav gotovo pripomogli našemu sv. očetu Piju XII. do realizacije njegovega velikega in prepotrebnege načrta za prenovitev vsega sveta v luči sv. Evangelija; predvsem pa bomo, po priprošnji Svetogorske Matere božje, prosili ljubega Boga, naj skrajša čas hude preizkušnje našega naroda in naj razsvetli mlačne in odpadle, da bodo spoznali resnico ter se zopet vrnili nazaj v naročje Matere sv. Cerkve. Sklenimo, da bomo v ta namen vsak dan zmolili eno zdravamarijo z vzklikom: „Kraljica Svetogorska, prosi za nas. Naj torej gre ta Marijin poziv

od ust do ust, od hiše do hiše dol do morja in, v slavo Svetogorske Kraljice, naj bo na nogah dežela vsa!

Obračamo se z gorečo prošnjo do vseh, da bi velikodušno pomagali, da bi revija „Svetogorska Kraljica“ prišla prav v vsako hišo doma in v tujini, kjer živijo naši rodni bratje in sestre, z namenom, da bi pomagala k izboljšanju in utrditvi krščanskega življenja med nami. Vsem onim pa, ki se bodo žrtvovali pri širjenju te revije in ki nas bodo kakorkoli podprli pri našem delu, pa že sedaj prisrčno kličemo: Svetogorska Mati božja naj Vam vse obilno poplača! Z zaupanjem pričakujemo razumevanje za našo prošnjo, saj gre za čast svetogorske Marije. Zato, predragi bratje in sestre, izkažimo se tudi sedaj, da smo Slovenci Marijin narod!

Tebe pa, o Marija Svetogorska, prav goreče prosimo: Ne zapusti nas v teh dneh naše težke preizkušnje, temveč pošlji nam pomoč iz svetogorskega svetišča, kjer slavno kraljuješ, saj Tebi je znano vse naše gorje in Tebi so tudi znane vse naše želje. Obrni torej svoje milostljive oči dol na nas uboge zemljane, ki žalostni in objokani ječimo pod težo usakdanjih križev in težav! Varuj nas, da ne obnemoremo na tej težki življenjski poti, in srečno nas popelji preko valov razburkanega morja v pristan večne nebeške sreče!

Sično Ti priporočamo tudi vse naše drage pokojne brate in sestre, zlasti tiste, ki so zaradi vojnih grozot neprevideni odšli v večnost! Ti, ki si Kraljica vernih duš, se jih usmili in izprosi jim pri svojem Sinu Jezusu, da bodo, če še niso, čimprej dospeli v sveti raj!

Z ljubljenim Sinom naj nas vse blagoslovi Svetogorska Mati božja, Kraljica Slovencev!

„Pozdravljeni sel Svetogorske Kraljice,
ki zopet prihajaš v naše domove!
Tolažbo prinašaš od rajske Zdravnice,
napočil že čas je duhovne obnove!“

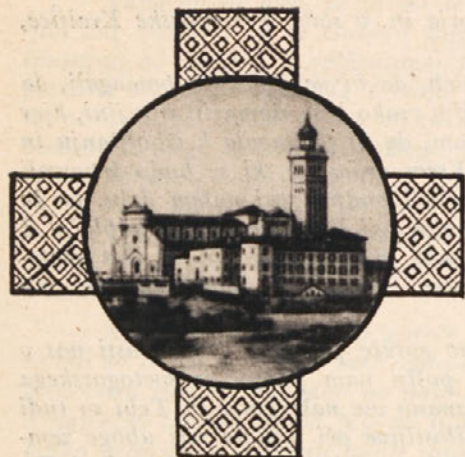
Mi, bratje in sestre, vsi željni resnice,
urzimo od sebe pogubne okove!
Držimo se vsi Svetogorske Kraljice,
živimo po veri v duhu obnove!“

V težkih neprilikah premisli, kaj in koliko je bilo v tvojem življenju že lepega in sončnega, in skušaj se prav iskreno za prejete dobrote zahvaliti. To ti bo dalo možnost, da boš bolj miren in boš ostalo videl v vse bolj jasni luči. Če si pri tem vztrajen, ti postane ta način navada, ki ti bo zelo olajšala življenje. Če se boš popolnoma predal božjemu vodstvu, te bo polagoma pre-

vzela neka plemenita brezbriznost za marsikaj, kar sicer naše življenje napolnjuje s skrbmi in grenkostjo. Seveda je podlaga živa vera in trdno zaupanje v Boga.

+

Evangelij ni postava, evangelij te noče s strogostjo, temveč z milobo rešiti. Ta miloba te pa hoče rešiti, ne prevariti, prav zato je strogost v njem.

IZ SVETOGORSKE ZGODOVINE

O najstarejši svetogorski cerkvi in njeni dobi

Svetogorsko zgodovino imamo prvič bolj temeljito obdelano od *Antona Črva*, ki se je rodil 20. januarja 1846. leta na Koritnici pri Grahovem na Tolminskem in je v svoji rojstni hiši tudi umrl 14. decembra 1892. Bil je zelo nadarjen in izobražen duhovnik, posvečen leta 1869. Obvladal je poleg slovenskega, italijanskega in nemškega jezika tudi ruski, češki in francoski. Bil je več let spiritual v goriškem bogoslovnem semenišču, pozneje pa cerkveni vodja na Sveti gori. Razen drugih spisov, ki jih je priobčeval v različnih listih, je napisal tudi dve knjižici o svetogorski zgodovini. Obe knjižici sta izšli leta 1883. v Gorici. Prva, ki obsega 183 strani v 8°, nosi naslov: „Sveta gora pri Gorici. Zgodovina te božje poti“. — Druga obsega tudi v 8° obliki 28 strani in je naslovljena: „Sveta gora pri Gorici. Nekaj zgodovinskih črtic o tej božji poti s poukom o romanji in razkazom svetogorskih odpustkov“. — Obe knjižici je natisnila Hilarijanska tiskarna v Gorici.¹

Ze prej je bila opisana svetogorska

zgodovina v Antona Janežiča „*Slovenski Koledi*“ za leto 1858. Po tem spisu je posnel svoj opis Svete gore *Janez Volčič* v IV. delu knjige: „*Zivljenje prebl. Device in Matere Marije*“ (Družba sv. Mohorja, Celovec 1889.). V celovškem Mohorjevem koledarju za l. 1900 je priobčen sestavek izpod peresa *dr. Andreja Pavlica*: „*Sv. gora pri Gorici*“.

Najzanimivejša in najnovejša knjiga o Sveti gori in njeni zgodovini je izšla leta 1924. Napisal jo je pokojni stolni kanonik *dr. Miroslav Brumat* za majnik kot šmarnično berilo pod naslovom „*Na Sv. goro!*“ V prvi knjigi svojih šmarnic „*Marijina božja pota v Evropi*“ ima Josip Lavtižar tudi za 17. dan premišljevanje o naši Sveti gori.²

Navedli smo te spise, da opozorimo nanje tiste, ki se zanimajo za zgodovino svetogorsko in da pokažemo, koliko je že bilo zanimanja za našo božjepotno cerkev. Ker je svetogorskim romarjem ta zgodovina močno pri srcu, bomo priobčevali Črvovo svetogorsko zgodovino s potrebnimi dodatki. Ta zgodovina je bila pisana na Sv. gori in jo preveva topla ljubezen do Svetogorske Kraljice. Pri prebiranju teh zgodovinskih dogodkov se tudi v naših srcih vname vedno večja ljubezen do naše nebeske Matere.

*

Predno pa začnemo s priobčevanjem Črvove zgodovine, je nujno potrebno, da

1) Poleg teh dveh zgodovinskih knjižic je Črv napisal in istega leta izdal v osmerki tudi poseben svetogorski molitvenik z naslovom „*Devetdnevnica k časti milostne Matere božje na Sveti gori pri Gorici in druge molitve*“ (strani 39). Prvi izdaji „*Devetdnevnice*“ je sledilo še šest ponatisov, od katerih trije, na novo urejeni in izpopolnjeni, so izšli v Trstu v samozaložbi Petra Flandra v marijanskem letu 1954 kot v zahvalo za prejete milosti.

2) Za svetogorsko zgodovino so zelo važni tudi še naslednji viri:

Pasconi P. Casparus O. M.: *Historia Ecclesiae et Conventus Montis Sancti. Venetiis, 1746.*

Prof. Fr. Castelli: *Il Santuario e la Sacra Effigie del Monte Santo di Gorizia, Udine 1922.*

A. Hoppe: *Des Oesterreichers Wallfahrtsorte. Wien 1913.*

omenimo važno zgodovinsko dejstvo, ki razen pok. dr. Brumatu dosedanjim svetogorskim zgodovinarjem še ni bilo znano. To je v novejšem času zanesljivo ugotovljeno dejstvo, da je stala na sedanji Sv. gori Marijina cerkev že pred letom 1400. Prej se je splošno mislilo, da je bila tam gori zgrajena prva cerkev šele po prikazanju. Sedaj pa smemo verjeti, da je, ko je Marija ob svojem prikazanju leta 1539. naročila, naj ji tam cerkev zidajo, hotela nekako uveljaviti svojo staro pravico in že v davnini obstoječo in pozneje porušeno in pozabljeno cerkev na novo postaviti.

Zgodovinar dr. Fr. Kos piše v „Času“ 1920, stran 107, v sestavku: „Zgodovinske drobtine iz Goriške. ‚Sveta gora‘“:

„Vobče se misli, da se je zidanje cerkve na Sv. gori pričelo leta 1541... (Črv, „Sveta gora pri Gorici,“ II. izd., str. 11.). Ustno izročilo pravi, da so delavci, ko so kopali temelj novi cerkvi, spravili na dan štirioglato, uglajeno ploščo iz marmorja, na kateri so bile okoli in okoli ob robu izdolbene lepe gotske črke, ki so tvorile besede angelskega pozdrava. Del te plošče je izginil leta 1786., ko je bilo svetišče zatrto in razdrto, ostanek je bil pa še leta 1909 vdolan na evangeljski strani oltarja sv. Jožefa, kjer je ostal do vojske z Italijo... (Opomnimo, da je tudi sedaj po vojni ta del ohranjen in sedaj vzdan na steni za glavnim oltarjem na levi strani vhoda v zakristijo.). Pisatelj prej omenjene knjižice pravi, da zgodovina popolnoma molči, da bi bilo vrh Skalnice stalo kako bogočastno znamenje. Na to mu odgovarjamo, da se je že v 14. stoletju nahajala na Sv. gori Marijina cerkev. Tej cerkvi je leta 1383. podelil goriški notar Matija neko posestvo, ležeče v Kronbergu, katerega so pa takrat Stran imenovali (Državni arhiv na Dunaju: „Donatio ecclesie sancte Marie de supra Celchanum in pertinentiis Gorite de uno bono sito in Strana supra Goritiam, facta per ser Mathiam notarium Gorite.“) V neki drugi listini (v Držav-

nem arhivu na Dunaju) čitamo, da je dne 19. maja l. 1368 goriški grof Majnhard zastavil svojemu konjskemu nadzorniku Hainczleinu Gassenpergerju, ki mu je posodil 61 goldinarjev, eno kmetijo pod Sveto goro pri Solkanu („ein hub vnder vnser Frawn perg pey Celcan“). To kmetijo je takrat obdeloval neki Konrad.“

V Jadranskem almanahu za leto 1924 piše isti zgodovinar o Solkanu v srednjem veku. Tam govori (str. 140) zopet o tej prvi cerkvi Marijini na sedanji Sveti gori in dodaja k že navedenim še sledeče podatke:

„Ko je Ulrik iz Gramogliana blizu Rožaca naredil dne 14. avgusta 1376 svojo oporoko, je med drugim volil cerkvi sv. Marije na gori pri Gorici en srebrn kelih“ (Morelli, Istoria della Contea di Gorizia, IV, 19). Enako darilo je poklonil v svoji oporoki dne 16. oktobra leta 1382. njegov sin Pandulf cerkvi sv. Marije nad Solkanom. (Morelli, Istoria, IV, 20: „... ecclesie sancte Marie de supra Salcanum“). Ni nam znano, kdaj in iz katerih vzrokov je bila cerkev uničena, da jo je bilo potem v 16. stoletju treba iznova postaviti.“

Če pravi Kos: „Imamo dokaze, da je že v 14. stoletju stala na Sveti gori Marijina cerkev“, smemo tudi verjeti tem zanesljivim dokazom, ki jih je zajel iz izvornih listin v Državnem arhivu na Dunaju in pa iz znamenitega zgodovinskega dela goriškega zgodovinarja Morellija. Te dokaze potrjuje tudi prej še nepojasnjena najdba marmornate plošče pri kopanju temeljev po prikazanju.

Četudi nam ni zagotovo znano, kaj je bil vzrok razpada prvotne Marijine cerkve na gori nad Solkanom, pa lahko z veliko verjetnostjo v razmerah tedanjega časa najdemo pravi vzrok, če pomislimo na turške vojske v XV. stoletju. Da so Turki divjali celo po naših krajih, za to imamo več zanesljivih pričevanj.

(Nadaljevanje prihodnjic)

VZOR BOŽJE POTI

Dunajski župnik Alfred Hoppe je pred dobrimi petintridesetimi leti objavil veliko, s slikami bogato opremljeno knjigo „Božje poti avstrijskih romarjev“. („Des Oesterreichers Wallfahrtsorte“, Wien. St. Norbertus Verl., 1913). V tej zelo obširni knjigi je opisal nad 300 božjih poti, ki jih je po veliki večini sam osebno obiskal. Zbrane so tu vse le količ-kaj znamenite božje poti v nekdanjih avstrijskih in tudi nekatere bližnje v sosednjih deželah. Župnik Hoppe, ki je izmed najznamenitejših romarskih pisateljev in izmed najboljših poznavateljev božjih poti, imenuje *svetogorsko božjo pot* — *vzor božje poti*. On piše v omenjeni knjigi (str. 156) tako-le:

„Naj bo Altötting (na Bavarskem) najbolj obiskovana božja pot, — Mariazell (na Štajerskem) najodličnejša, — Filipovo (na Češkem) najčudovitejša, — San Romedio (na Tridentsem) najstarejša (približno iz leta 330.) — Sv. Višarje (na Koroškem) najvišja (1798 m), — Kalvarija (v Galiciji) na cerkvenih zgradbah najbogatejša, — St. Georgenberg (na Tirolskem) najlepša, — in naj hvalijo na tej božji poti to in na drugi drugo, — je in ostane po našem mnenju (in videli smo mnogo božjih poti) Sveta gora pri Gorici *najbolj idealna* od vseh božjih poti; ona je *biser od vseh božjih poti*. In če bi imel nalogo oddajati lovorove ven-ce: prvi venec Sveti gori!“

SVETOGORSKA KRONIKA

NEKAJ SAMOSTANSKIH SOB ZOPET OPREMLJENIH

Vodstvu svetogorske bazilike je uspelo opremiti nekaj samostanskih sob s potrebnim pohištvo tako, da sedaj lahko v njih prenočijo frančiškanski patri in svetni duhovniki, ki prihajajo na Sv. goro pomagat spovedovat.

17. JUNIJA 1956 OBLETNICA PRIKAZANJA IN KRONANJA MATERE BOŽJE NA SV. GORI

Že v soboto popoldne so svetogorski zvonovi veselo naznanjali bližnjim meščanom in deželanom, da se bo drugi dan, na nedeljo, slovesno obhajala 417. obletnica prikazanja Matere božje pastirici Urški Ferligoj. V nedeljo zjutraj pa, ko smo se bližali Sv. gori, je ubrana melodija pritrkavanja istih zvonov nas romarje tako poživila, da smo požabili na utrujenost in z lahkoto smo dospeli do svetogorskega svetišča. Tudi sv. rožni venec, ki smo ga med potjo začeli moliti, smo še pred vstopom v veličastno baziliko dokončali in takoj smo zapeli ro-

marško pesmico „Pojdimo na goro, na Materin kraj, kjer zemlje dotika nebeški se raj. Zdrava, zdrava, rajska Kraljica; zdrava, zdrava, src naših Gospa!“

Ob našem prvem pogledu na milostno podobo Matere božje v glavnem oltarju smo, po kratki zahvali za srečen prihod, Svetogorski Kraljici odprli naša srca in zaupno smo ji potožili naše gorje in vse naše križe in težave. Nato smo prav z užitkom občudovali izredno lepo okrašen Marijin oltar, ki je bil ves v zelenju in nežnem spomladanskem cvetju. Tudi vsi drugi stranski oltarji so bili s cvetjem lepo okrašeni. Povsod je bilo opaziti izredno snago in red.

Okrog desete ure se je pri glavnih vratih prikazal duhovnik s križem v rokah, prepevajoč litanije Matere božje; takoj za njim se je vila lepo urejena procesija romarjev iz Kanala, ki so litanijam slovesno odpevali. Čez nekaj časa so se orgle s kora ubrano oglasile z melodijo „Marija, Mati ljubljena...“ in množica romarjev je vneto zapela to priljubljeno ljudsko Marijino pesmico,

Medtem pa je oblečen v krasnem mašnem oblačilu pristopil k oltarju velečast. kanalski župnik in pričela se je daritev sv. maše, med katero je zelo lepo prepeval kanalski cerkveni pevski zbor.

Po čitanju sv. evangelija je frančiškanski pater v iskrenih besedah proslavljaj in poveličeval Svetogorsko Mater božjo in pozval je romarje, naj se zaupno zatečejo k Njej za pomoč, saj še nikdar ni bilo slišati, da bi Ona bila koga zapustila, ki je pod njeno varstvo pribežal in jo pomoči prosil.

Med sv. mašo je tudi bil cfer za cerkev. Takoj po končani sv. daritvi pa je bil slovesen blagoslov z zahvalno pesmijo pred izpostavljenim Najsvetejšim. Še prej pa, ko so se romarji poslovili od

Svetogorske Kraljice, se je okrog svetogorskega svetišča razvila procesija, prepevajoč pete litanije Matere božje s svetogorskimi odpevi. Ob pesmi „Vse prepeva, se raduje . . .“ pa se je marsikomu zasolzilo oko in v srcu je že bil narejen sklep, da prihodnje leto ob tem času zopet poroma na to priljubljeno Sv. goro.

PETDESETLETNICA IMENOVANJA BAZILIKE NA SV. GORI

Marijino svetišče, ki je bilo na Sv. gori sezidano še pred prvo svetovno vojno, je leta 1907 sv. Stolica odlikovala z nazivom „bazilika“; isto odlikovanje pa je prešlo na sedanjo veličastno svetogorsko svetišče, ki je po končani prvi svetovni vojni bilo sezidano na razvalinah prejšnjega do tal porušenega.

○ *Marijinem* ČEŠČENJU

Janez Volčič, župnik v Šmarjeti na Dolenjskem, je bil velik častilec preblazene Device Marije. V dveh debelih knjigah je popisal pred 73 leti življenje preblazene Device in Matere Marije in njenega prečistega ženina sv. Jožefa. Gotovo ne bo odveč, ako v našem novem Marijinem glasilu nanizamo nekaj biserov iz Volčičeve knjige. Želimo le, da bi dobri častilci svetogorske Matere božje s pridom brali in premišljevali, kar nam je napisal ta pobožni duhovnik o Mariji.

Kdor mene najde, najde življenje. (Preg 22, 35).

Mi Marijo premalo častimo, tako je zapisal veliki služabnik božji Ludovik Marija Grignon Montfortski. Sicer so to kratke, pa zelo pomenljive besede. Znabiti bo pri tem marsikdo z glavo zmajal ter bo rekel: Saj se Marija zlasti v zadnjih časih med krščanskim ljudstvom lepo in prav časti; saj vidimo, kako se ljudje v trumah k mogočni Priprošnjici zatekajo, kako njene oltarje in njej posvečene cerkve zaljšajo, kako veliko pobožnih vernikov roma na svete kraje,

kjer se naša ljuba Gospa posebno časti in kjer tudi ona svojo priprošnjo neštivilne in tudi čudežne milosti deli.

Preglejmo nekoliko svojo lastno pobožnost do Marije in preudarimo, kaj vsak izmed nas stori v Marijino počesčenje, kako, iz kakšnega namena, s kakšno ljubeznijo. In če nočemo sami sebe slepiti, bomo spoznali, da je le revna, nevredna senca, kar morebiti imenujemo češčenje Matere božje.

Pa zakaj zasluži Marija, da jo veliko bolj slavimo, bolj ljubimo in ji pogumneje služimo?

Ker nam je dala zveličanje. Ona je studenec, iz katerega zajemamo svoje nadnaravno življenje in zveličanje.

Po sklepu neskončne-božje modrosti se je zgodilo, da svet ni prejel Sina božjega neposredno iz rok Očeta, Bog ga je dal Mariji, da ga svet po njej sprejme. Le z Marijo in z njenim privoljenjem se je Jezus, Sin božji in Sin Marijin, za nas svojemu nebeškemu Očetu daroval! Z Marijo in v Mariji je izvršil Sveti Duh

največje delo, da je Bog Sin postal človek.

Marija je zapečaten studenec in zvesta nevesta Sv. Duha. Marija je svetišče, prebivališče presvete Trojice. V njej Bog veličastneje prebiva kot v najlepši cerkvi, bolj celo kakor med kerubi in serafini. Ona je prečuden svet božji, kjer so neizmerni zakladi in neizmerne lepote. Ona je polna milosti božje od svojega začetka, a je s svojim zvestim sodelovanjem postajala vedno popolnejša, tako, da je dosegla nam nerazumljivo in tako neizmerno stopinjo milosti, da je postala vredna, da jo je Najvišji postavil za edino varuhinjo svojih zakladov in edino delivko vseh milosti. Ona obdaruje, obogati, kogar hoče. Ona je Mati usmiljenja božjega!

O koliko skritega, koliko velikega je Vsemogočni storil tej prečudni svoji stvari! Saj je Marija pri vsej ponižnosti morala priznati: „Velike reči mi je storil On, ki je mogočen.“ (*Lk 1, 49*). Svet je pač ne pozna, ker tega ni zmožen, pa tudi ne vreden. Svetniki pa so čudovite reči pisali in pripovedovali o Mariji.

Vedno, od konca do kraja, v nebeških višinah, v pozemeljskih globočinah, vse oznanjuje prečudežno bitje Marijo. Vsi angelski zbori, ljudje vseh časov, vseh narodov in rodov, dobri in slabi, celo hudobni duhovi, radi ali neradi, po moči pravice prisiljeni, jo imenujejo *srečno*.

Oh, mi Marijo premalo in preslabo poznamo, in ker je ne poznamo, jo premalo ljubimo in le nekam površno častimo. Mar ne zasluži, da bi njo, svojo srednico, to nebeško Kraljico, bolj častili, bolj slavili, bolj ljubili, kakor smo to do sedaj delali?

Ali ni velika milost, da se je ta nebeška Gospa prikazala pred 418 leti nekemu našemu otroku in nas povabila k sebi na Sv. goro? Tega izrednega odlikovanja se moremo storiti vredne s tem, da bomo od sedaj Marijo skušali bolj spoznati in gorečneje častiti.

Dozdravljena, Kraljica!

Okoli leta 1000. po Kr. je živel v samostanu Reichenau ob Bodenskem jezeru menih iz rodu grofov Veringen. Protin ga je bil tako močno skrivil in sključil, da so mu dali priimek Contractus, to je sključeni ali hromi — Hermanus Contractus († 1054).

Ta menih je prav iskreno častil Marijo Devico. Zopet in zopet se je s težavo vlekel k Marijinemu oltarju, kjer je prav goreče prosil pomoči v svojem velikem trpljenju. Prelepe molitve so pri takih prilikah prihajale iz njegovih ust. Ena od teh je „Salve, Regina“, ki jo je zložil l. 1048., slovenski: „Pozdravljena, Kraljica, Mati usmiljenja, življenje, sladkost in upanje naše, pozdravljena! — K tebi vpijemo izgnani Evimi otroci, k tebi vzdihujemo žalostni in objokani v solzni dolini. Obrni torej, naša Pomočnica, svoje milostljive oči na nas in po izgnanstvu življenja pokaži nam Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!”

Častilci Marijini! Kako globoka je ta antifona, kako ljubko nam doni na uho, kako sladka čustva nam vzbuja, kako nam vnema novo ljubezen do Marije! Polna je hrepenenja, kakor bi jokalo dete, ki so ga iztrgali iz naročja ljubljene mamice, kakor bi klical na pomoč brodolomec, ki se mu je potopila ladja, kakor bi v globoki ječi zdihoval skesani grešnik.

Vsak dan v letu se moli ta molitev po vsaki tihi sv. maši. Salve Regina — Pozdravljena, Kraljica! Tako done vsak dan tisočeri in stotisočeri pozdravi iz doline solz proti nebesom, pred prestol nebeške Kraljice in božje Matere Marije!
(Dalje prihodnjič)

IN NAJ JE NEBEŠKO DETE TISOCKRAT ROJENO, ČE NI V TEBI, JE VSE IZGUBLJENO!

NA
ROMANJU
PO
PRIMORSKEM

Kostanjevica pri Gorici

Goričanom je najbolj priljubljena točka Kostanjevica ali Kapela. Hoppe jo v svoji zgodovini božjih poti imenuje „odskočno desko za Sveto goro.“

Prvotno je bila v gozdiču na sedanji Kostanjevici koča, kamor so hodili vedrit pastirji. V tej pastirski koči je bila na zidnem kamnu upodobljena Mati božja, sedeča pod kostanjem in z Jezuškom v naročju. Pred njo so pastirji opravljali svoje dnevne pobožnosti. Pa tudi meščani, ki so že od nekdaj radi hodili na sprehod na Kostanjevico, so mimogrede počastili še Marijo v pastirski koči.

Na kraju lesene koče je l. 1623 Mauja pl. Torre na lastne stroške dal pozidati lično kapelo, v kateri je bilo mogoče maševati. Od tod prihaja, da še danes okoličani Kostanjevico kratko imenujejo Kapelo. „Gremo na Kapelo“.

L. 1654 je bila kapela predelana in znatno povečana. Še danes se dobro poznajo obrisi med prvotno kapelo in sedanjo cerkvijo. To predelavo in povečavo so izvedli bosonogi karmeličani, katerim je bila kapela v oskrbo izročena l. 1649. V naslednjih letih so k obnovljeni cerkvi prizidali še samostan, od koder so razširjali Manijino češčenje notri do l. 1785. Spomin na karmeličane še danes živi med ljudstvom, zlasti o praznikih sv. Jožefa in Karmelske Matere božje. Ob teh dveh praznikih pride vsako leto veliko vernikov na Kostanjevico opraviti svojo pobožnost.

L. 1811 je Marmont, guverner ilirske province, Kostanjevico izročil frančiška-

Mati Božja na Kostanjevici

ncm, ki so po izgonu s Sv. gore (l. 1786) začasno dobili svoj novi dom pri Starem Sv. Antonu v Gorici. Na Kostanjevici so l. 1821 odprli domačo šolo za redovni naraščaj. Pod pritiskom italijansko-avstrijske fronte si je kostanjeviška gimnazija šest let pred svojo stoletnico (leta 1915) morala poiskati nove prostore. Dobila jih je v Kamniku na Gorenjskem.

Kostanjevica ni važna samo v versko-nravnem pogledu. Častno ime si je pridobila tudi na kulturnem in narodnem področju. Tu je živel in deloval znani cerkveni zgodovinar in strokovnjak cerkvenega prava p. Klarus Vascotti; na Kostanjevici so l. 1880 slovenski frančiškani začeli izdajati prvi slovenski na-

Marijino svetišče
s samostanom
na Kostanjevici
pri Gorici

božni mesečnik: *Cvetje z vrtov sv. Frančiška*; tu je večino svojega življenja prebil slovenski slovničar p. Stanko Škrabec; na Kostanjevici je še danes največja knjižnica v Slov. Primorju.

Kostanjevica je pa znana tudi izven mej domovine. Tu so namreč pokopani zadnji člani francoske kraljeve dinastije Burbonov.

V prvi svetovni vojni (l. 1914–1918) je Kostanjevica veliko trpela. Prekrasna cerkev je bila do tal porušena. Po končani vojni so jo slovenski frančiškani začeli z velikimi žrtvami obnavljati. Kakor na Sv. gori, tako tudi tukaj niso mogli končati svojega dela. Fašistična oblast ni mogla prenašati, da bi Kostanjevica postala zopet žarišče slovenskega duha. Dne 21. maja 1924 se je kostanjeviška redovna družina morala umakniti članom italijanske narodnosti.

Po sklenitvi mirovne pogodbe l. 1947 je Kostanjevica prišla zopet v roke slovenskih frančiškanov. Slovenci iz Gorice in okolice so se tega silno razveselili, kar so takoj pokazali s svojim številnim obiskom pri službi božji na Kapeli. *Krivična meja* je tudi to veselje skalila. *Primorskim Slovincem* je nasilno vzela glavno mesto Gorico, številni verniki na oni strani meje se pa s krvavečimi srci ozirajo proti Kapeli.

Po priključitvi Kostanjevice k Jugosla-

viji je na njej osnovana župnija za one dele vseh štirih goriških župnij, ki so otrgani od svojih matic. Od 15. junija 1950 ima tu svoj sedež tudi Apostolska administratura za jugoslovanski del goriške nadškofije.

K tej kratki zgodovini Kostanjevice bodi še omenjeno, da je tu že dvakrat gostovala milostna podoba Svetogorske Kraljice.

Prvič je dobila tu streho l. oktobra 1943, ko se je pred boji umaknila s Svete gore; tik pred svojim odhodom s Kostanjevice so jo pa italijanski gospodarji 9. februarja 1947 izročili stolnemu kapitulju v Gorici, od koder bi morala biti v soboto 7. junija istega leta prenešena v Solkan, od tod pa 15. junija na Sveto goro, a je bila v noči od petka na soboto (od 6. do 7. junija 1947) na skrivnostni način ukradena. Kostanjevico je drugič obiskala 14. januarja lanskega leta, ko se je iz štiriletnega ujetništva na poti domov na Sveto goro ustavila za dva in pol meseca še na Kapeli. V spomin na to dvakratno milostno gostovanje je 13. januarja 1952 dobila cerkev lep posnetek svetogorske podobe, katerega je z največjo natančnostjo naredil prof. Mirko Šubic. Tako je po besedah preč. apostolskega administratorja, ki jih je izrekel pri slovesni blagoslovitvi slike, Kostanjevica postala „Mala Sveta gora“.

V SLUŽBI

PRESVETEGA SRCA

JEZUSOVEGA

Usmiljenje božje EDINO UPANJE ČLOVEŠTVA

Pod tem naslovom je izšla že v več jezikih knjižica poljskega duhovnika Mihaela Sopočka, ki govori o pobožnosti do usmiljenega Jezusa. Ker smatramo za koristno, da tudi slovenski verniki spoznajo to pobožnost, bomo objavljali prevod iz italijanske knjižice „Divina Misericordia“.

Dne 27. februarja 1948 je vatikanski radio posvetil posebno oddajo tej pobožnosti ter jo takole zaključil: *Svetu, ki se nahaja na robu prepada, je Jezus poslal svojo služabnico redovnico Marijo Faustino Kowalsko, da ga opomni, naj se vrže v naročje božjega usmiljenja, ki bo naklonilo vsem ljudem pravo življenje, pravo srečo, pravi red in trajen mir.*

SESTRA FAUSTINA KOWALSKA

Rodila se je 25. avgusta 1905 v Glagowicah pri Lodžu na Poljskem. Umrla je v sluhu svetosti 5. okt. 1938 v Lagiewnikih blizu Krakowa.

Sestra Faustina je bila iz zelo preproste kmetijske družine. Njena vzgoja na domu je bila zelo pomanjkljiva; le za silo je znala čitati in pisati. Toda že izza nežne mladosti se je odlikovala v pobožnosti in previdnosti. Ker je čutila veselje do redovniškega poklica, je z 20. letom starosti vstopila v samostan redov-

S. Marija Favstina Kowalska

nic Usmiljene Matere božje (ljudje so jih nazivali redovnice sv. Magdalene).

Živela je preprosto in skrito življenje v najbolj ponižnem delu v kuhinji, v vrtu in na polju.

Pomenljivi dnevi te izbrane duše so tudi: zaobljube leta 1928, večne pa leta

1933. Živela je v samostanih: v Plocku, Varšavi, Walendovu in nazadnje v Lagiewnikih pri Krakowu.

Po značaju je bila duševno uravnovešena brez znakov nerbove. Glede občutljivosti je bila normalna, njena volja je bila brez naglih sprememb. V težkih trenutkih se ni vdajala nervoznosti, temveč je svoje križe prenašala popolnoma Bogu vdano. Še prav posebno pa je kazala znake junaštva v času svoje dolge bolezni, ki jo je imela ob koncu svojega življenja. V svoji modrosti in previdnosti se je odlikovala po pravičnem presojanju stvari, četudi ni imela za to skoro nobene izobrazbe. Imela je nadvse bujno domišljijo, a brez pretiravanja. Od-

likovala se je tudi po svoji odločnosti, angelski čistosti, popolni pokorščini ter gorečnosti v izpolnjevanju svojih dolžnosti. Omembe vredna je tudi njena stanovitnost v napredovanju v čednostih, še posebno v vedno večji ljubezni do Boga, kot izražajo njene molitve, spisane v verzih in v prozi.

V svojem notranjem življenju se je sestra Faustina odlikovala po izraziti nežnosti in duhovni lepoti; to je bil sad notranjega razsvetljenja po Jezusovih besedah in prikazovanjih. Končno se je odlikovala po stanovitem sodelovanju z božjimi milostmi in darovi Sv. Duha.

(Dalje prihodnjič)

IZ KATOLIŠKEGA SVETA

Sv. oče Pij XII. - 81-letnik 1876—1957

Sv. oče Pij XII. je obhajal letos 81-letnico svojega rojstva in 18-letnico papeževanja.

Častilci Svetogorske Matere božje se vdano klanjamo temu izrednemu Kristusovemu namestniku na zemlji, zagotavljač mu svoje molitve. Bog nam ga ohrani še mnogo let!

Sv. oče Pij XII. se je rodil v Rimu (prvi Rimljan po 218 letih) 2. III. 1876 kot sin dekana papeških odvetnikov Filipa in pobožne gospe Virginije. Nemški prelat Kaas je izjavil: „Nikoli nisem poznal človeka, ki bi mu bila kakor njemu domača hiša dom in svetišče obenem.“ Kot dijak se je odlikoval z vprav čudovito nadarjenostjo, pobožnostjo in angelsko nedolžnostjo.

V mašnika je bil posvečen 2. IV. 1899. Že leta 1903 je postal profesor cerkvene prava in kmalu nato profesor cerkvene diplomacije. Leta 1905 je postal tudi že papežev hišni prelat. Dne 6. III. 1911

je bil imenovan za podtajnika, 20. VI. 1912 pa za tajnika Kongregacije za izredne cerkvene zadeve. Radi velikega pravnega znanja je bil tudi tajnik komisije za sestavo kodeksa cerkvenega prava.

V težkih časih 1. 1917. je bilo treba imenovati za Nemčijo novega nuncija. Papež Benedikt XV. je dejal: „Tja moram poslati mojstra“ — in je poslal Evgenija Pacellija, ki ga je najprej sam posvetil v škofa v Sikstinski kapeli v pričujočnosti njegove presrečne matere.

V Nemčiji je deloval tako modro, da se je vsem prikupil. Celo protestantovski krogi so ga zelo spoštovali radi njegovega plemenitega nastopa. Ob priliki katoliškega shoda v Magdeburgu 1. 1928. je neki protestantovski teolog bil od njegove prikupljivosti osebno tako očaran, da je dejal: „To je angel, ne nuncij!“

Sv. oče Pij XI. je nemškega nuncija Pacellija tako cenil, da ga je 12. 1. 1930 imenoval za svojega državnega tajnika. Od takrat do danes je življenje Cerkve tesno povezano z njegovo osebnostjo.

Po smrti sv. očeta Pija XI. pa ga je dne 2. III. 1939 kardinalski zbor soglasno izvolil za papeža. Ta nagla in soglasna izvolitev, ki je nekaj povsem neobičajnega, je pač znamenje, da je božji Duh,

ki vlada Cerkev, prav posebno jasno pokazal nanj; saj je očitvidno vse življenje pripravljaval tega moža za krmilarja Kristusovega čolna v teh tako razburkanih valovih časovnih razmer.

Vsem je dobro znano, kako neumorno se je pred vojno sv. oče trudil za ohranitev miru. Po vojni pa nadaljuje nadvse važno delo s pošiljanjem vsemu svetu mirovnih poslanic, kjer vabi visoke in nizke, vernike svete Cerkve in izven nje stoječe, *kako naj z dobro voljo goje pravičnost, da bo iz nje vsemu svetu zasijal pravi in trajen mir.*

V grbu plemičev Pacellijev je golobček z oljčno vejico pod simbolom miru — mavrico, spodaj pa geslo: „Opus iustitiae pax,“ t. j.: „Delo ali sad pravičnosti je mir.“

Ob enainosemdesetletnici rojstva sv. očeta Pija XII. se mu tudi častilci svetogorske Matere božje v obnovljeni vdanosti klanjajo, izrekajo svojo zvestobo, združeno z molitvami, ter mu kličejo: „Še na mnoga leta!“

NA OBISKU PRI PATRU PIJU

o S. Giovanni Rotondo (Foggia)

Prvič sem obiskal patra Pija v marijanskem letu 1954, ko sem bil na romanju v Rimu. Takrat sem izrabil priliko in iz večnega mesta Rima sem se z brzovlakom popeljal do Neaplja in nato preko Caserte v Foggio. Tukaj sem kmalu našel avtobus za S. Giovanni Rotondo, kajti zaradi velikega dotoka romarjev iz vseh strani Italije in tudi iz inozemstva so prevozna sredstva še pomnožili. Okrog 8. ure zvečer sem se torej odpeljal proti določenemu cilju.

Vožnja, ki je trajala nekaj čez eno uro, ni bila dolgočasna, kajti pogovori potnikov o patru Piju so bili tako zanimivi, da jih je bilo vredno poslušati. Nekateri so o njem vedeli povedati čudovite stvari. Med drugim sem tudi izvedel, da nekateri že kmalu po polnoči gredo čakati pred vrata samostanske cerkvice, kajti

Pater Pij med sv. daritvijo

želja vsakega je: priti čimbolj blizu oltarja sv. Frančiška, kjer navadno pater Pij mašuje. Neka ženica je vedela povedati, da je pater Pij večkrat nepričakovano prišel v to ali ono hišo, kjer so potrebovali tolažbe ali pa jih je ostro pokaral zaradi življenja, katero je bilo v pohujšanje. Marsikateri se je prestrašil, ko je zagledal patra Pija poleg sebe, ki je tiho korakal z njim. Včasih, kje daleč od mesta, je pater Pij delal temu ali onemu družbo in ga resno opominjal na dolžnosti, katere zanemarja, kakor tudi na dušno stanje. Zakrknjeni in nepoboljšljivi grešniki se ga zelo bojè, dočim ga imajo vsi drugi v velikih časteh. Sam je zelo ponižen in drži se za neukega in prostega.

Okrog poldesetih zvečer smo dospeli v to hribovito gargansko vas. Mraz in dež sta me zelo presenetila, kajti bil sem brez

dežnika in brez dežnega plašča. V Rimu tako prijetno toplo vreme, tukaj pa taka mrzla puščoba. Kljub temu pa mi vseeno ni bilo žal, da sem se potegnil gor v to mrzlo hribovje.

Takoj sem se zanimal za prenočišče; med potjo sem bil namreč opozorjen, da ga ni lahko dobiti in zato naj se tudi čimprej potrudim zanj. Povpraševal sem po njem precej časa, preden sem ga dobil. V neki privatni hiši so me sprejeli pod streho.

Gospodinja je bila še dokaj prijazna. Postregla mi je z toplo večerjo, kar mi je zelo teknilo in poživilo, saj sem bil ves nekam otrpnjen od mraza. Kmalu sem šel k počitku, prej pa sem gospodinjno poprosil, da bi me zbudila ob 4. uri zjutraj, da se bom lahko pravočasno pripravil v cerkev.

(Dalje prihodnjikè)

KOTIČEK

ZA BOLNIKE

Ljuba Mati božja na Sv. gori!

Mislím, da sem prav napisal naslov. Saj pravi romarska pesem:

Na gori stanuješ,
v nebesih kraljuješ.

Upam, da si Ti ne bom zameril, ko Ti pišem. Sicer sem Ti že vse, kar mislim pisati, v mislih in tudi v besedah, celo glasno in večkrat, sporočil, pa pisana beseda bolj velja.

Pišem Ti torej, da sem bolan, seveda toliko boljši, da morem pisati, čeprav gre le počasi. Dokler me je huje

držalo, bi seveda ne bil mogel pisati. Še sedaj vidim, kako krevljasto sem se v tistem času enkrat podpisal, ko je bilo treba mojega podpisa.

Pišem še bolj zato, o ljuba Mati božja na Sv. gori, da se Ti za bolezen zahvalim, res prav iz srca zahvalim. Prepričan sem namreč, da si mi bolezen Ti izprosila. Malo poprej, kot me je zagrabilo, sem bil pri Tebi na Sv. gori. Saj veš, ko sem klečal v cerkvi in se Ti zahvaljeval in priporočal. Saj jaz nisem prosil bolezní, ampak sploh milo-

sti in pomoči, ko si Ti srednica vseh milosti. Ti si pa vedela, da potrebujem bolezn, ki je velik dar božji, zares prav posebna božja milost. Navadno pravimo, da je zdravje največji dar božji na tem svetu. Saj je res, ampak bolezen tudi, večkrat še bolj potreben in še bolj dragocen dar božji. Pa si rekla — tako si mislim — ljubemu Jezusu: Sin, glej tale moj otrok je potreben nekaj bolezn, pošlji mu jo. Ker Ti prosiš Jezusa, si gotovo uslišana. Tudi sedaj si bila, bolezen je prišla.

Zahvaljena za bolezen, o Marija, zahvaljena za ta velik dar božji! Kaj

ve človek, kadar je zdrav! Nič prav ne razume. Pa pride bolezen, ki mu daje vse drugo spoznanje. Kakor velika luč je, pa ne da bi slepila, ampak vse razjasni, da prav ceniš svoje dejanje in nehanje.

Priložnost za pokoro je, za pokoro, katere smo tako potrebni, na katero pa v zdravju tako pozabimo.

In kako nas bolezen približa Bogu, ko smemo skupaj z Jezusom pa s Teboj, o Marija, trpeti! Zato pa zahvaljena bodi za izprošeno mi bolezen, o ljuba Mati božja na Sveti gori!

Bolnik

PROŠNJE — ZAHVALE — DAROVI

SVETOGORSKI M. B. SE PRIPOROČAJO:

Trst, S. P.: Za spreobrnitev neke osebe.

Trst, S. P.: Za čimprejšnjo rešitev raznih prošenj.

Trst, O. M.: Za ozdravitev zelo težke bolezn, ki jo že več let silno muči.

Dolina, N. N.: Za ljubo zdravje svoji družini, da bi še nadalje ostala zvesta sv. veri.

Trst, T. F.: Za pravilno ureditev dediščine.

Trst, T. S.: Za dober izid neke zelo važne zadeve.

BOŽJEMU SLUZABNIKU KAPUCINU PATRU LEOPOLDU SE PRIPOROČATA:

Trst, U. P.: v zelo težki duševni bolezn.

Gorica, S. T.: Da bi dve civilno poročeni gospe čimprej sklenili tudi cerkveno poroko.

SVETOGORSKI M. B. SE ZAHVALJUJEJO:

1. V zimskem času leta 1953 sem bil zelo hudo bolan. Imel sem hudo naduho (astma). Ležal sem več dni v postelji; nikogar nisem imel, da bi mi postregel.

Neko popoldne me je naduha zelo močno napadla; bal sem se, da me kar zadavi. V tej skrajni sili sem nameraval poklicati kako osebo, ki naj bi telefonično poklicala Rdeči križ. Z veliko težavo sem se oblekel in sedeč na postelji hotel še enkrat pozdraviti milostno Svetogorsko Marijo, ki je visela v kotnem oltarčku. Z velikim zaupanjem sem zmolil tri zdravamarije in Spomni se... z vzklikom: „Marija Svetogorska, vate

zaupam!“. Komaj sem končal molitev, že sem čutil polajšanje. Neki notranji glas pa mi je rekel: „Pojdi nazaj v posteljo.“ In tako sem tudi storil.

Spal sem prav do večera. Ko sem se prebudil, nisem več čutil nobenih bolečin in tudi moje dihanje je bilo popolnoma normalno. Namesto v bolnico sem šel v menzo večerjat, ker sem čutil močan apetit po hrani.

2. Že več let sem bil v nezdravem in tesnem stanovanju, zaradi česar se je moje zdravje močno poslabšalo. Bal sem se, da bi lahko prišlo še kaj hujšega, kajti moči so mi pojemale vedno bolj in bolj. Sobo bi bil namreč lahko dobil, pa denarnih sredstev ni bilo, ker sem bil že več let brezposeln.

Prav zaupno sem dnevno molil k Svetogorski Mariji in jo prav goreče prosil, naj mi pomaga iz te stiske. In moja prošnja ni bila zaman, kajti neka gospa iz iste hiše je prišla k meni in mi ponudila veliko sobo s prostim vhomom za tako nizko ceno, da sem ponudbo lahko takoj sprejel. To se je zgodilo v marijanskem letu 1954.

Peter Flander.

Božjemu služabniku kapucinu patru Leopoldu se zahvaljuje: Peter Flander iz Trsta za srečno ureditev neke zelo važne zadeve.

DAROVI:

Trst, N. N.: L. 1000; Trst, Kukanja Roza: L. 1500; Trst, Božič Lina: L. 1500; Dolina, N. N.: L. 500; Gorica, S. M.: L. 1000; Trst, N. N.: L. 100.

NEZGODE
ROMARJA

*Jerneja
Trobeca*

Če se smemo zanesti na spomin upokojenega strojevodje. Janeza Zutovega z Ajdovske ceste, ki še dandanes z navdušenjem govori o svoji službi, so progo Trst – Bohinj – Jesenice skozi slavni predor slovesno otvorili 19. julija 1906. Tako pravi: „Jejs, jejs jen svjeta Mamca božja, kaku b' jest tejga ne vejdu, sej sm bu ‚mašinfirar‘, denmo reč, jen sm use vidu na svoje uoči, jen denmo reč, nadvojvoda Ferdinande živlejne je blu, muj Buh, v tihle ruokah. Prou 19. julije je blu, četrtk je bu, sv. Vincenc, denmo reč, lejta taužent devet stu jen šest'ga v saboto enajendvajstga je pa bla želejznca izruočena uobčinstvi.”

Takoj po otvoritvi nove proge so Kraševci kar tekmovali, kdo se bo prej vozil po njej. Tudi Jerneju Trobecu iz Kovačevega konca v Pliskovici se je porodila želja, da bi se podal takoj na pot v Gorico ali še naprej. Toda njegova boljša polovica Barbara, rojena Lisica, se je ustavljala njegovi nameri, kajti škoda se ji je zdelo denarja. Pač pa ga je nagovarjala, naj gre na božjo pot na Sveto goro, da po dolgem času spet opravi sveto spoved in se priporoči Mariji, kajti starina blizu 70 let mora vendar začeti misliti na romanje v večnost. Bogu lju-

bo romanje pa ni z vlakom, ampak peš mora iti pravi romar.

Skoro dva meseca sta se prerekala, nazadnje pa sta se pogodila tako, da pojde Jernej prav zares in gotovo k sveti spovedi, Barbara pa mu dovoli, da se sme odpraviti na pot z vlakom. Vdati se je morala že zato, ker so se vsi možaki norčevali iz Jerneja, ki se še nikdar ni vozil z vlakom in niti ne po novi progi.

Vnučkič, 6-letni Tonček, je poslušal govorjenje o romanju in vlaku in polotila se ga je nepremagljiva želja, da bi šel z dedkom na pot. Jernej bi ga bil rad vzel s seboj, pa Barbara ni hotela o tem nič slišati.

Dan pred presladkim imenom Marijinim je Jernej zgodaj vstal, da se je napravil na pot k vlakom, ki je odhajal z dutovske postaje ob 7. uri. Napravil se je tako skrbno, kakor da bi se imel voziti s samim cesarjem. V nahrbtnik, kamor mu je bila žena naložila nekaj kruha, gnjati in jajčk za na pot, je postavil veliko steklenico najboljšega terana zase in za kakega dobrega človeka, ki ga dobi na potovanju, kajti s svojim teranom se je povsod zelo rad postavljaj in je trdil, da nima nihče takega po vsem Krasu. Vzel je pa še eno steklenico te črnine za vzorec, kajti hotel je porabiti priliko in jo ponuditi za dober denar kakemu goriškemu krčmarju.

Ko je bil že popolnoma napravljen, si je še enkrat pogladil redke lase, zavihal dolge brke in popravil na vse strani štrlečo brado, vzel najboljši klobuk s širokimi krajci, oprtal nahrbtnik, vzel pod pazduho velik dežnik za vsak slučaj slabega vremena, čeprav se je obetal najlepši dan; saj človek, ki gre na pot, nikdar ne ve, kaj ga še čaka. Tako napravljen je naglo použil nekaj zajtrka, ki mu ga je bila pripravila nevesta, nato je pa šel pozdravljat še enkrat starikavo in bolešno Barbaro, ki je potrebovala nekoliko več počitka. (Dalje prih.)

V MOLITVI PRED MILOSTNO PODOBO SVETOGORSKE KRALJICE

Častilei Svetogorske Matere božje!

Ne pozabimo, da je naš duhovni molitveni sestanek pri Svetogorski Mariji vsak dan ob 7. uri zjutraj in ob 9. uri zvečer! Kdor se ne bi mogel udeležiti prvega, naj se udeleži drugega.

Torej ob določenih urah bomo po objavljenem namenu (glej uvodni govor na 1. strani) zmolili zdravamarijo z vzklikom: Kraljica Svetogorska, prosí za nas!

Prav vsi, brez izjeme, ste srčno vabljeni na te duhovne molitvene sestanke, kajti samo z Marijino pomočjo bomo lahko izprosili od Boga bolj-ših časov.

Bolniki! Tudi vi ste vabljeni, da doprinesete svoj delež. Če ne morete moliti, pa darujte svoje trpljenje v ta namen. Za vsako žrtvico bo tudi gotovo plačilo, saj Marija še nikomur ni ostala dolžna, temveč je vsako dobro delo bogato nagradila!

Pozor! Od 21. do 30. junija 1957 se moli »Devetdnevnica v čast Svetogorski Materi božji«. Dne 30. junija je obletnica prikazanja in kronanja Svetogorske Marije!

»Devetdnevnico« lahko dobiš v slovenskih knjigarnah v Trstu in v Gorici ter pri upravi naše revije: Peter Flander, Via Cavana 7/III — Trst-Trieste.

NAŠE KNJIGE

PRI UPRAVI REVIIJE „SVETOGORSKA KRALJICA“ SE DOBIJO:

- Knjižica „Svetogorska Kraljica“ in „Devetdnevica v čast milostni Svetogorski Materi božji na Sv. gori pri Gorici“ — žepni format — na 24 straneh, s prilogo dveh svetogorskih razglednic, izvod L. 100.—
- Svetogorski stenski koledar za leto 1957 v večbarvnem tisku z lepo podobo Svetogorske Marije, format 20x30 cm, komad L. 100.—
- Svetogorski žepni koledarček za leto 1957 z molitvico Svetogorske Matere božje, komad L. 25.—
- Knjižica „Sv. Višarje“ — Devetdnevica v čast Brezmadežni — na 24 straneh — s prilogo dveh razglednic s sliko Višarske Marije in njenim svetiščem, izvod L. 100.—
- Podobica božjega služabnika škofa Antona Martina Slomška in sv. Cirila in Metoda z molitvijo za beatifikacijo ter za združitev vzhodnih narodov z rimsko katoliško Cerkvijo; komad L. 25.—
- Knjiga „Obljube Srca Jezusovega“ v dvobarvnem tisku na 80 straneh z „Devetdnevnicco Srca Jezusovega“ — priloga: spominska podobica za žc opravljenih devetih prvih petkov. — Knjigo je napisal pater PATE D. J.; uvod k drugi izdaji je napisal prelat dr. Jakob Ukmar; izvod L. 260.—
- Lepe fotografije milostne Svetogorske Matere božje v formatu razglednice in 24x18 cm; komad L. 200.— in L. 400.—

Za vsa naročila pišite na naslov: Peter Flander, Via Cavana 7/III TRIESTE.

ŠIRITE „SVETOGORSKO KRALJICO“!